

Ultimul roman din istoria **CRONICILE FAMILIEI CLIFTON**

Jeffrey
ARCHER
A FOST
UN OM

EDITURA VIVALDI

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Jeffrey ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON

A FOST UN
OM

VOLUMUL VII

În românește de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI

2017

HARRY ȘI EMMA

CLIFTON

1978 - 1979

1

Numărul Șase a apăsat trăgaciul. Glonțul a ieșit din pușcă cu 100 de kilometri pe oră, lovind ținta la câțiva centimetri în stânga omoplatului, omorând-o instantaneu.

Al doilea glonț s-a înfipt într-un copac, la câțiva metri de locul în care căzuseră ambele trupuri. După câteva momente, trupele de parașutiști SAS au năvălit în tufișurile de lângă mina abandonată și au înconjurat ambele corpuri. Ca niște mecanici foarte bine antrenați într-o pauză de reparații de la Formula 1, fiecare și-a îndeplinit sarcinile fără să discute sau să întrebe ceva.

Numărul Unu, locotenentul care conducea unitatea, a luat pușca lui Pengelly și a pus-o într-o pungă din plastic, iar Numărul Cinci, un doctor, a îngenuncheat lângă femeie și i-a căutat pulsul: slab, dar ea trăia. Probabil leșinase auzind sunetul primei împușcături și de aceea oamenii aflați în fața unui pluton de execuție sunt adesea legați de un stâlp.

Numărul Doi și Numărul Trei, ambii caporali, au pus delicat femeia pe o targă și au dus-o către o poieniță din pădure la câțiva metri depărtare, unde un elicopter cu elicele deja pornite îi aștepta. De îndată ce targa a fost fixată în interior, Numărul Cinci, medicul, s-a urcat lângă pacientă. În clipa în care și-a pus centura, elicopterul a decolat. Doctorul i-a verificat iar pulsul care era ceva mai puternic.

Jos, Numărul Patru, un sergent care era campionul la

box de categorie grea al regimentului, a luat al doilea trup și l-a aruncat pe umăr, ca și cum ar fi fost un sac cu cartofi. Sergentul a pornit la pas de voie, în direcția opusă colegilor săi. Oricum, știa exact unde mergea.

După un moment, a apărut al doilea elicopter care s-a rotit deasupra, împrăștiind un fascicol luminos larg asupra zonei operaționale. Numărul Doi și Trei s-au întors repede de la activitatea lor de fixare a tărgii și i s-au alăturat Numărului Șase, lunetistul, care a coborât dintr-un copac, cu arma pe umăr și toți au început să caute cele două cartușe.

Primul era înfipt în sol, la câțiva metri de locul în care căzuse Pengelly. Numărul Șase, care-și continuase drumul, l-a localizat în câteva clipe. Cu toate că fiecare membru al unității era expert în depistarea semnelor de ricoșeuri și a reziduurilor de praf de pușcă, al doilea cartuș a fost mai greu de găsit. Unul dintre caporali, aflat abia la a doua sa misiune, a ridicat mâna când l-a zărit. L-a scos din copac folosindu-și cuțitul și i l-a dat Numărului Unu, care l-a pus în altă pungă din plastic; un suvenir care urma să fie instalat la locul lui la o înmormântare fără cadavru. Misiune îndeplinită.

Cei patru au trecut în fugă pe lângă vechea mină de cositor spre poieniță și au apărut exact când al doilea elicopter ateriza. Locotenentul a așteptat până ce toți oamenii lui s-au urcat la bord după care s-a alăturat pilotului în carlingă și și-a strâns centura. În timp ce elicopterul decola, a apăsat un cronometru.

— Nouă minute, patruzeci și trei de secunde. Acceptabil, a strigat el peste zgomotul elicelor - își asigurase comandantul că misiunea nu numai că va avea succes, ci și că o vor îndeplini în mai puțin de zece minute. S-a uitat la terenul de dedesubt și în afara câtorva urme de ghetete care vor dispărea la următoarea ploaie, nu mai era niciun alt semn care să dea în vileag ce se întâmplase. Dacă vreunul

Rdintre localnici văzuse cele două elicoptere îndreptându-se în direcții diferite, nu le-ar fi acordat nicio atenție. La urma-urmei, centrul RAF din Bodmin era doar la treizeci și cinci de kilometri depărtare și operațiunile zilnice făceau parte din viața de zi cu zi a localnicilor.

Unul dintre ei, totuși, știa exact ce se întâmplase. Colonelul Henson MC (retras) a telefonat la RAF Bodmin la câteva momente după ce l-a văzut pe Pengelly ieșind din cabană, strângând cu putere brațul fiicei sale. Sunase la numărul la care fusese instruit să sune dacă i s-ar fi părut că ea e în pericol. Cu toate că nu avea idee cine era la celălalt capăt al firului, a spus un singur cuvânt „Ciulini” înainte ca legătura să se întrerupă. După patruzeci și opt de secunde, elicopterele porniseră.

Ofițerul comandant s-a dus la fereastră și s-a uitat cum cele două elicoptere Puma au zburat pe deasupra biroului său și s-au îndreptat spre sud. S-a învârtit prin cameră, verificându-și ceasul la fiecare câteva secunde. Era un om de acțiune și nu era obișnuit să fie spectator, cu toate că acceptase cu neplăcere că la treizeci și nouă de ani era prea bătrân pentru operațiuni sub acoperire. *Tot îi servesc, de asemenea, pe cei care stau și așteaptă protecție.*

După ce au trecut în sfârșit cele zece minute, s-a întors la fereastră, dar au mai trecut trei minute înainte de a zări un singur elicopter coborând prin nori. A mai așteptat câteva minute înainte de a fi sigur că putea să-și desfacă degetele, deoarece dacă al doilea elicopter îl urma însemna că operațiunea a eșuat. Instrucțiunile primite de la Londra fuseseră foarte clare. Dacă femeia murise, corpul

ei urma să fie dus la Truro, într-un spital particular, unde se afla o a treia echipă care avea instrucțiunile proprii. Dacă ea supraviețuise, trebuia dusă la Londra unde urma să fie preluată de o a patra echipă. Comandantul operațiunii nu știa care erau ordinele acesteia și habar n-avea cine era femeia; această informație era peste gradul său.

După aterizarea elicopterului, comandantul tot nu s-a mișcat. S-a deschis o ușă și locotenentul a fugit afară, aplecându-se pe sub elicele care se mai roteau. A alergat câțiva metri înainte de a se putea ridica și, văzându-l pe colonel stând la fereastră, a ridicat degetul. Comandantul a răsuflat ușurat, s-a întors la birou și a sunat la numărul său din agendă. Urma să fie a doua și ultima oară când vorbea cu secretarul Cabinetului.

— Colonelul Dawes, domnule.

— Bună seara, domnule colonel, a spus sir Alan.

— Operațiunea Ciulini s-a terminat cu succes, domnule.

Puma Unu a revenit la bază. Puma Doi se întoarce.

— Mulțumesc, a spus sir Alan și a lăsat receptorul jos. Nu mai era niciun moment de pierdut. Precis că următoarea sa întâlnire va avea loc imediat. De parcă ar fi fost profet, ușa s-a deschis și secretarul său l-a anunțat:

— Lordul Barrington.

— Giles, a zis sir Alan, ridicându-se din spatele biroului său și dând mâna cu musafirul. Pot să-ți ofer ceai sau cafea?

— Nu, mulțumesc, a zis Giles, care era interesat doar de un singur lucru: să afle de ce secretarul Cabinetului dorise să-l vadă așa de urgent.

— Îmi pare rău că te-am târât așa afară din Cameră, a

spus sir Alan, dar trebuie să discut ceva personal cu tine în condițiile Consiliului Privat.

Giles nu mai auzise aceste cuvinte de când fusese ministru, dar nu avea nevoie să i se aducă aminte că orice ar fi discutat el și sir Alan nu putea fi repetat decât în fața unui alt consilier privat.

Giles a încuviințat, iar sir Alan i-a spus:

— Permite-mi să încep prin a-ți spune că soția ta, Karin, nu este fiica lui Pengelly.

O fereastră spartă și după o clipă cei șase erau înăuntru. Nu știau exact ce caută, dar știau că l-ar fi recunoscut când l-ar fi văzut. Maiorul responsabil de a doua unitate, cunoscută ca Gunoierii, nu avea niciun cronometru pentru că nu se grăbea. Oamenii săi fuseseră antrenați să-și vadă liniștiți de treabă și să se asigure că nu scăpau nimic din vedere. Nu aveau niciodată o a doua șansă.

Spre deosebire de colegii din unitatea unu, purtau treninguri negre și cărau pungi de plastic mari și negre pentru gunoaie. Exista o singură excepție, Numărul Patru - dar el nu era membru permanent al unității lor. Toate draperiile au fost trase înainte de a se aprinde lumina și a începe căutarea. Bărbații au cercetat cu atenție în fiecare cameră, încet, metodic, nelăsând nimic la voia întâmplării. După două ore, umpluseră deja opt saci din plastic. Au ignorat cadavrul pe care Numărul Patru îl pusese pe covorul din camera din față, cu toate că unul dintre ei l-a căutat prin buzunare.

Ultimul lucru pe care l-au verificat au fost cele trei valize lăsate lângă ușă în hol - o adevărată comoară. Conținutul lor nu numai că a umplut ultima pungă, ci deținea și mai

multe informații decât toate celelalte șapte pungi loalaltă: jurnale, nume, numere de telefon, adrese și dosare confidentiale pe care Pengelly, fără îndoială, urma să le ducă înapoi la Moscova.

Unitatea a mai petrecut apoi încă o jumătate de oră verificând totul încă o dată, însă n-a mai găsit prea multe lucruri interesante, dar ei erau profesioniști, antrenați să o nimerească din prima. După ce comandantul unității i-a convins că nu mai aveau ce face, cei șase s-au îndreptat spre ușa din spate și au pornit pe căi diferite, dar bine repetate, spre depozit, lăsându-l pe Numărul Patru în urmă. El oricum nu era Gunoier, ci Distrugător.

Când sergentul a auzit ușa din spate închizându-se, a aprins o țigară și a tras câteva fumuri înainte de a arunca mucul aprins pe covor, lângă cadavru. După aceea a împrăștiat gazul din brichetă pe cenușa fumegândă și, după câteva momente, o flacără albastră a țâșnit în sus și a aprins covorul. Știa că focul se va răspândi în toată cabana micuță, din lemn, dar voia să se asigure, așa că n-a plecat până ce fumul nu l-a făcut să tușească și atunci a ieșit repede din cameră și s-a îndreptat spre ușa din spate. După ce a părăsit cabana, s-a întors și, satisfăcut că focul scăpase de sub control, a pornit-o iute spre bază. Nu avea de gând să sune la brigada de pompieri.

Toți cei doisprezece bărbați au ajuns la barăci la ore diferite și când au format iar o singură unitate s-au dus la popotă pentru o băutură de seară. Colonelul li s-a alăturat la cină.

Secretarul de Cabinet a rămas la fereastra biroului său de la primul etaj și a așteptat să-l vadă pe Giles Barrington

plecând din Downing Street nr. 10 și îndreptându-se hotărât către Whitehall. S-a întors apoi la birou și s-a gândit la următorul său apel telefonic și cât de multe să dezvăluie.

Harry Clifton era în bucătărie când a sunat telefonul. A ridicat receptorul și când a auzit cuvintele: „Numărul 10, vreți să așteptați, vă rog” a presupus că era prim-ministrul căutând-o pe Emma. Nu-și mai amintea dacă ea era la spital sau conducea o întrunire la Barrington House.

— Bună ziua, domnule Clifton, sunt Alan Redmayne. Vă deranjez cumva?

Harry aproape a izbucnit în râs. Era tentat să zică da, sir Alan, mă deranjați, sunt în bucătărie și-mi fac o cană cu ceai și nu pot să mă decid dacă vreau o singură bucată de zahăr sau două, așa că mai bine sunați mai târziu. Dar s-a mulțumit să oprească focul.

— Nu, sir Alan, cu ce vă pot ajuta?

— Voiam să fiu primul care să vă spun că John Pengelly nu mai constituie o problemă și, cu toate că nu vi s-a spus mare lucru, cred că sunteți conștient că temerile dumneavoastră legate de Karin Brandt nu au fost neîntemeiate, deși, bineînțeles, Pengelly nu era tatăl ei și în ultimii cinci ani ea a fost unul dintre agenții noștri cei mai valoroși. Acum, când Pengelly nu mai este o problemă, i se va da liber și nu plănuim s-o chemăm înapoi la muncă.

Harry și-a dat seama că „nu mai este o problemă” era un eufemism pentru „Pengelly a fost eliminat” și cu toate că erau multe întrebări pe care ar fi dorit să i le pună secretarului de Cabinet, a păstrat tăcerea. Știa că un om care avea secrete chiar și față de prim-ministru nu-i va răspunde probabil la ele.

— Vă mulțumesc, sir Alan. Mai este și altceva ce ar trebui să știu?

— Da, cumnatul dumneavoastră a aflat chiar acum

adevărul despre soția lui, dar lordul Barrington nu știe că ați fost cel care ne-a condus de la început la Pengelly. Cinstit vorbind, aș prefera să nu afle.

— Dar ce îi spun dacă aduce subiectul în discuție?

— Nu e nevoie să-i spuneți nimic. La urma-urmei, n-are niciun motiv să bănuiască că ați dat peste numele lui Pengelly când erați la Moscova la o conferință de lectură, iar eu, desigur, nu i-am spus nimic.

—Vă mulțumesc, sir Alan. Ați fost amabil că m-ați informat.

— Cu plăcere. Și apropo, domnule Clifton, felicitări. Le meritați pe deplin.

Giles a plecat din Nr. 10 și s-a îndreptat repede spre casa sa din Smith Square. Era ușurat că aceea era ziua liberă a lui Markham și, de îndată ce a deschis ușa din față, s-a urcat imediat în dormitor. A aprins veioza de lângă pat, a tras draperiile și a împins cuvertura. Cu toate că era abia după ora șase, felinarele din Smith Square erau deja aprinse.

Tocmai cobora scările când a auzit sunând la ușă. A fugit s-o deschidă și a găsit un tânăr așezat în prag. În spatele lui era o dubă neagră fără însemne, cu ușile din spate deschise. Omul a întins mâna.

— Sunt dr. Weeden. Cred că ne așteptați?

— Da, a spus Giles, în timp ce doi bărbați ieșeau din spatele dubei, cărând încet o targă.

— Urmați-mă, a zis Giles, și i-a condus în sus pe scări până în dormitor. Cei doi infirmieri au ridicat femeia inconștientă de pe targă și au pus-o pe pat. Giles a tras pătura peste soția lui, iar infirmierii au ieșit fără să mai zică nimic.

Doctorul i-a verificat pulsul.

— I-am dat un sedativ, așa că va mai dormi vreo două ore. Când se va trezi, s-ar putea să-și imagineze că totul a fost un coșmar, dar de îndată ce se va regăsi în locuri cunoscute, probabil că-și va reveni și-și va aminti exact ce s-a petrecut. Se va întreba cât de multe știți, deci aveți puțin timp să vă gândiți la asta.

— M-am gândit deja, a spus Giles, însoțindu-l pe dr. Weeden pe scări în jos și deschizându-i ușa. Cei doi au dat mâna a doua oară înainte ca doctorul să se urce pe scaunul din față al dubei negre fără să mai privească înapoi. Vehiculul anonim s-a întors încet în Smith Square, apoi a cotit la dreapta și a intrat în traficul aglomerat de seară.

Când duba a dispărut, Giles a închis ușa casei și a fugit în sus pe scări. Și-a tras un scaun și s-a așezat lângă soția lui adormită.

Probabil că Giles a adormit și el pentru că următorul lucru pe care l-a văzut a fost Karin stând ridicată în pat și privindu-l fix. El a clipit, a zâmbit și a luat-o în brațe.

— S-a terminat, draga mea. Acum ești în siguranță, i-a spus el.

— Credeam că, dacă vei afla, nu mă vei ierta niciodată, a spus ea, agățându-se de el.

— Nu e nimic de iertat. Să uităm trecutul și să ne concentrăm asupra viitorului.

— Dar este important să-ți spun totul, a zis Karin. De acum înainte, fără secrete.

— Alan Redmayne m-a informat deja, a zis Giles, încercând s-o liniștească.

— Nu complet, a spus Karin, dându-i drumul. Nici măcar el nu știe totul și nu mai pot trăi într-o minciună. Giles s-a uitat speriat la ea. Adevărul este că m-am folosit de tine ca să fug din Germania. Da, mi-ai plăcut, dar când am ajuns în Anglia în siguranță, am vrut să fug și de tine și de Pengelly și să încep o viață nouă. Și așa fi făcut-o, dacă nu m-aș fi îndrăgostit de tine. Giles a luat-o de mână. Dar, ca să te păstrez, trebuia să mă asigur că Pengelly nu se îndoia că lucrez pentru el. Cynthia Forbes-Watson m-a ajutat.

— Și eu am pățit la fel, a zis Giles. Doar că eu m-am îndrăgostit de tine după noaptea pe care am petrecut-o împreună la Berlin. Nu a fost vina mea că ție ți-a luat mai mult să-ți dai seama cât de norocoasă erai. Karin a izbucnit în râs și l-a îmbrățișat. Când i-a dat drumul, Giles a continuat: Mă duc să fac ceaiul.

Ca toți britanicii, s-a gândit Karin.